

II

Στοχάσου τά παιδιά πού στενάζουν στίς φυλακές,
 τά δέντρα πού έγιναν άγχόνες καί μās τύλιξαν.
 Στοχάσου πόσες στιγμές σου πήγαν χαμένες,
 όπως τά πρωινά τηλεφωνήματα πού έμειναν στή μέση,
 ή πόσες φορές είπες: «μ' άρέσει αύτή ή θάλασσα»,
 ή «μ' άρέσει αύτή ή φωτογραφία».

III

Μερικές φορές θέλησα ν' άγγίξω τό χαμόγελό σου,
 σου χάρισα δυό-τρεις φωτογραφίες καί φύλαξα μιά θάλασσα
 νά 'ρχεσαι νά κολυμπάς τά βράδυα.

IV

Η άφοσίωση περπατά.
 Σ' ένα πάρκο στεγνώνει τά μάτια της,
 ξαπλώνει ανάμεσα στους στήμονες καί προσεύχεται.
 Η άφοσίωση σίθει τά σύννεφα,
 καμαρώνει όλα τά ψάρια πού κολυμπούν στά μάτια σου
 καί προσεύχεται ξανά καθώς μ' άνιχνεύει.

V

Ο κόσμος μέ τραβάει, μου άνοίγει τά μάτια,
 λεπίδες κι άμετανόητοι συνθλίβουν τήν μνήμη μου,
 ό καιρός άπειλητικά στιγματίζει τήν βιολογία μου,
 ή άφοσίωσή μου όμως γιά σένα
 κάνει τούς δρόμους νά γεμίζουν κορδέλλες,
 από χρώματα, από χέρια πού μέ σηκώνουν ψηλά
 ν' άγναντέψω τόν γυρισμό σου,
 ν' άγναντέψω τό στήθος σου
 καί τούς άτέλειωτους πίδακες τής χαράς.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΠΟΥ ΜΕ ΡΑΓΙΖΕΙ

Στόν Γιώργο Μαρκόπουλο

Τό κοπάδι μου άμέριμνο λιάζεται.
 Στό σώμα μου κάμπιες διασκεδάζουν ως τό πρωί.
 Λυκόπουλα γλείφουν τίς πληγές μου.
 Η άνοιξη μέ ντύνει τό πρωί στοργικά καί μέ συμβουλεύει
 καί μέ χαιδεύει. Χαμηλώνω νά τής μιλήσω μου στρώνει τά μαλλιά,
 παγώνω καθώς προχωρώ μέσ' τήν σπηλιά.
 Κρεμιέμαι από 'να βράχο καί σέ σκέφτομαι,
 (Θυμάσαι πού δέν χώραγα όλόκληρος στήν άγκαλιά σου;)
 τά τρένα κελαηδούν κι άντηχούν μαζί μέ τά κοκόρια
 στό βάθος του μυαλού μου. Ίδια τά πάθη μου,
 όπως όταν έκοβα ξύλα γιά νά κτίσω μιά πόλη

κι ύστερα νά τήν κάψω.

Στό σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου μετέωρα φωτεινά οἱ ὦρες τοῦ μίσους.

Ξεπερνῶ τίς ἰαχές κάποιου ἀρπακτικοῦ πού χρόνια μέ ὀρέγεται

καί μέ τοιμπᾶ, χώνομαι σταδιακά μέσ' τό χῶμα,

τῆ στήνω καί τραγουδῶ ἔξω ἀπ' τίς φυλακές.

Σκύθω στίς πληγές, φτύνω, ξεδεύομαι σ' ἀστεροκοπεῖα

κι ἐργαστήρια, ἀφαιρῶ ἀπό παντοῦ τόν κίνδυνο τῆς ὁμορφιάς,

ἀγοράζω καινούργια Βίβλο γιά λιμουζίνες καί τρόικες.

Χλωμάζουν οἱ τουρίστριες, ἀειθαλεῖς μ' ἀσπριδερά μπούτια,

ἀμετανόητες σκαλίζουν τόν τάφο μου, κόβουν κυκλάμινα,

νέγρικο κεφάλι ἀνάμεσα στά σκέλη τους,

παραμιλοῦν τά φίδια κάτω ἀπ' τό φεγγάρι τῶν νησιῶν,

ἀχιβάδες, διαθήματα καί καυσόξυλα παντοῦ καί ρουφιέμαι,

κυκλοφορῶ κάτω ἀπ' τίς ἀφίσσες ἄλαλος ἀλλά σταθερά περήφανος

—δέν ἔγινα ἀκόμη χαρτί ἐφήμερο.

Στά γράμματά της μοῦ λέει νά σταθῶ ὁ ἀνθρωπός της,

ὁ ἄρτιος στίχος ἔγινε βάλτος καί μέ νανουρίζει,

ἐδῶ στό ξερονήσι μέ τά πρόβατα μασῶ τό χορτάρι

καί τήν σκέφτομαι.

Χαρωπό ἄστρο κατοικῶ ἀλλά τά ποτάμια βουίζουν

καί μέσ' τό σπίτι μου πλημμυρίζω κάθε μεσημέρι.

Αὔριο θά 'ρθῆ θά φᾶμε πάλι ἀλάτι.

(θυμᾶσαι πού δέν χῶραγα ὀλόκληρος στήν ἀγκαλιά σου);

Ἀθέριστα ἄνθη οἱ οἰμωγές μου καθῶς σέ ξεφυλλίζω.

Ἀθέριστα ἄνθη οἱ οἰμωγές μου καθῶς θουρκῶνω Κάλβε καί σπάω.

Στούς βράχους ἡ λύσσα μου κάνει βόλτες

καί στό γραφεῖο μου κουρνιάζει τά θράδυα.

Ἀπό πουθενά λίγο φρέσκο αἶμα νά μέ ξαλαφρώσει,

ἡ ἀνοιξη μέ ματώνει ἀλλά νερό κι αἶμα ξεραίνονται μέσ' τό κρύο.

Μέσ' τήν μοναξιά τοῦ θάρρους τους ὀρθώνονται οἱ αὐτόχειρες,

ἀπ' τό καφενεῖο ἀπλώνει χέρι ζητιανιάς κάποιος θάνατος,

τριανταφυλλιές ἀνθίζουν μέσ' τό μυαλό μου,

χώνουν βαθειά τό μαχαίρι στήν κοιλιά μου οἱ μισθοφόροι,

ἀγαπημένοι μου στίχοι δανεικοί καί ξένοι σᾶς εὐχαριστῶ.

« Ἡ ἀνοιξη δέν λογαριάζει τῆ ζωῆ μας», Πρεβελάκη

οὔτε τά σίδερα μποροῦν νά ἰσιώσουν τήν ἐλευθερία

κατά πῶς τό θέλουν.

Σκυθρωποί, ἀπειλητικοί οἱ ἐξόριστοι Μαρξιστές

ἀνοίγουν τούς θαλάμους τῆς ἀπομόνωσης καί ξεχύνονται,

ἡ πολιτική τοῦ κόμματος στενή γι' αὐτούς

καί ξεπερνοῦν τίς ἀρρώστιες

καυτηριάζοντας τά ἀποστήματα τῆς πειθαρχίας.

Θά κουβαλᾶς κι αὔριο τήν ἀρετῆ στήν πλάτη;

Θά κουβαλᾶς καί αὔριο σοφία στό σακκί γιά νά μέ μουντζώσεις ἐχθρέ μου;

Καινούργια τσιράκια δοκιμάζουν τήν ἀντοχή τους

καί κατουροῦν μπροστά σέ βιβλιοθήκες καί μουσεῖα.

Ἀγαπημένες μου εἰκόνες, ἀγαπημένα μου πρόσωπα

κι ἀγαπημένοι μου δρόμοι σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὅσο καί ἂν μέ ραγίζει ἡ ἀνοιξη,

ὅσο καί ἂν σφαδάζει μέσα μου ὁ ὕστερος σπασμός,

μυρίζω παντοῦ τίς ἀνάσες σας,

τά χνώτα σας μέ φλογίζουν καί ξυπνῶ.

Σύντροφοι ὁ κουρασμένος δέν πρέπει πιά νά ζεῖ ἢ νά γράφει.

Ὁ κουρασμένος ἄνθρωπος πρέπει νά πεθαίνει.
Στό σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου μετέωρα φωτεινά οἱ ὠρες τοῦ μίσους.
Πόσα σχέδια ἀκόμα γιά τήν λευτεριά;
Μή μέ θολώνεις ἄλλο σύστημα,
γεμάτο ἀκροβολιστές τό σοκάκι καί σέρνομαι.
Σ' εὐχαριστῶ Δάντη, σ' εὐχαριστῶ Μαγιακόφσκι,
ἡ νύχτα πέφτει καί μαζί της θά πέσουν κι οἱ ἐχθροί σας.

ΤΙ ΕΧΕΙ Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ

« Ἄς μᾶς γοητεύσει ἀκόμα τούτη ἡ ὀλόδροση ἀπατηλή πνοή»

SAINT-JOHN PERSE.

Ἡ Κατερίνα ἔχει αὐτό πού λέμε: «βαθιά τρυφερά βράδυα»,
ἡ αὐτό πού κάνει τούς ψαράδες νά κεντοῦν μέ ὑπομονή
τ' ἀπομεσήμερα τ' ἀτέλειωτα δίχτυα τους.
Ἡ Κατερίνα ἔχει αὐτό πού λέμε: «ἓνα ἀπόγευμα κάτω ἀπό ἓνα
πελώριο χαμόγελο», «ἓνα ἀπόγευμα κάτω ἀπ' τόν ἴσκιό ενός γενναίου».
Ἡ Κατερίνα ἔχει αὐτό πού λέμε: «δροσιά ενός σπουργίτη»,
πού τρεμοπαίζει πάνω σ' ἓνα τραπέζι γεμάτο ψίχουλα –
αὐτό πού λέμε: «Θά βρέξει, νά προφυλάξουμε τά μάτια μας,
καί τά δνεϊρά μας».
Οἱ ποιητές δέν χαράζουν δάκρυα ἢ ἀμυχές.
Οἱ ποιητές αὐτό πού ξέρουν εἶναι νά περιμένουν.
Οἱ ποιητές ἀγαποῦν τά χέρια.
Οἱ ποιητές μποροῦν νά βροῦν στά χέρια τῆς Κατερίνας
ἓνα μικρό νησί γεμάτο πορτοκαλιές,
κι ἓνα τρυφερό ρίγος,
δῶρο τοῦ ἡλίου πού φλογίζει τά κορίτσια
καθώς τρέχουν πάνω στή θάλασσα καί τά ξετρελλαίνει.
Γεννιοῦνται πολλές σκέψεις καθώς γλιστρᾶ ἡ θαρκούλα,
καθώς βιδώνονται οἱ μέρες κι οἱ ἐλπίδες ἡ μιά μετά τήν ἄλλη ἀναβιώνουν.
Γεννιοῦνται πολλές σκέψεις καθώς γλιστρᾶ ἡ Κατερίνα,
καθώς ἔρχεται κοντά μου καί μ' ἀφουγκράζεται.
Κόνδορες καί γύπες χάνονται μακριά
καθώς σκύβω πλάι στίς ἐγνοιες της
– κι ἄς ἀλυχτοῦν πλάι μας κόσμοι κι ἀπειλές.
Δέν τρέμω, ἴσως γιατί ἡ Κατερίνα ἔχει κάτι σάν αὐτό
πού κάνει τίς φλόγες νά φωτίζουν τά βράδυα τό μυαλό μου,
σάν κι αὐτό πού κάνει τά παιδιά νά ξεχνοῦν τήν ἐκδίκηση.
ἡ θάλασσα πάντα θά μᾶς περιμένει.
Τά φύλλα πάντα θά μπλέκονται μέσ' τά μάτια μου,
ἡ μουσική τοῦ DYLAN πάντα θά μέ φέρνει κοντά σ' ὄσσεις
καί σ' ἐποχές λυγμῶν.
Ἡ Κατερίνα δέν θά μέ ξεχάσει
καί τό καλοκαίρι θά γεμίσει τίς χουφτες μου σπήθη καί σταφύλια.
Πόσο μᾶς κουράζει ὁ ἔρωτας,
πόσο μᾶς ξεχωρίζει ὁ ἔρωτας...